

Ἡ Ἁγία Παρασκευὴ καὶ ὁ Γέρον Δαμασκηνός



«Εἶμαι ἡ Παρασκευή!»

Ὁ Παπποῦς αισθανόταν τὴν ἀγάπη τῶν Ἁγίων νὰ τὸν διαπερνᾷ σὰν ζεστὸ ρεῦμα, ὅπως εἶχε ὁμολογήσει ὁ ἴδιος. Καὶ οἱ λόγοι του διαβεβαιώνουν ὅτι ἡ τάσις αὐτοῦ τοῦ ρεύματος ἦταν ὑψηλή: «Ἐχουμε συγχορευτάς καὶ συνεορτάζοντας καὶ συνεορταζομένους τοὺς Ἁγίους καὶ ὅλον τὸν οὐράνιο κόσμον. Οἱ Ἅγιοι μὲ τὴν ἀγάπη τους μᾶς παίρνουν τὰ μυαλά, ἐδῶ πού τὰ λέμε... Ἀνὰ πᾶσα στιγμή ἐπικοινωνοῦν μαζί μας, γιατί εὐρίσκονται μέσα στοῦ φῶς τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἐμποδίζονται ἀπὸ τὴν ὕλη. Λοιπόν, μᾶς παρακολουθοῦν ἐμᾶς συνεχῶς ἀπὸ κοντὰ καί, ὅταν τοὺς παρακαλοῦμε, ἀμέσως μᾶς ἐπισκέπτονται καὶ μᾶς σώζουν ἀπὸ πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ μᾶς εὐφραίνουν τὸν νοῦ...

»Οἱ Ἅγιοι, εἶδατε, πηδοῦν καὶ ἔρχονται πρὸς ἐμᾶς καὶ θέλουν νὰ πηδήσωμε καὶ ἐμεῖς πρὸς αὐτούς, γιὰ νὰ εἶμαστε φίλοι. Νὰ τοὺς ἀνταποδίδωμε τὴν ἐπίσκεψι, γιατί τὴν ποθοῦν ἀφάνταστα. Τί καὶ ἂν μᾶς χωρίζει ὁ ὄρατος κόσμος ἀπὸ τὸν ἀόρατο; Ἐμεῖς νὰ ἐνστερνιστοῦμε τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ κάνωμε τὸ βῆμα!...»

Τὴν ἀνοιξη τοῦ 1988 (17 Μαρτίου), ὁ Γέροντας μαζί μὲ τὶς ἀδελφές Θ, Θ. καὶ Θ ξεκίνησαν μὲ τὸν αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ ἐπισκευάσουν τὸν τότε χωματόδρομο, πού εἶχε γίνει ἄβατος ἀπὸ τὶς βροχές.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θὰ ἔκοβαν καὶ χορτάρια γιὰ τὶς ἀγελάδες τῆς Μονῆς. Λίγο πρὶν φθάσουν στὸν προσκυνητᾶρι τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, στὸν χωράφι τοῦ Σταμπόλα, τὸ ὁποῖο ἦταν κατάσπαρτο ἀπὸ ἀγριολούλουδα, εἶδαν μία γυναίκα, μαντηλοφορεμένη καὶ ντυμένη μὲ σκούρα ροῦχα, νὰ βαδίζει ἀργά-ἀργά καὶ σκυφτῆ. Ἐφαινόταν σὰν νὰ ἀναζητοῦσε κάτι. Ξαφνικά, σήκωσε τὸν κεφάλι της καὶ προσήλωσε ἐπίμονα τὸν ἔντονο βλέμμα της ἐπάνω στὸν Γέροντα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσει.

Σ' όλους έκανε μεγάλη έντύπωση τὸ ὀλοφώτεινο καὶ κατάλευκο πρόσωπό της, καθὼς καὶ τὰ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μάτια της. Ἀποροῦσαν, λοιπόν, ποιὰ νὰ ἦταν ἡ ἄγνωστη αὐτὴ γυναίκα. Τὴν προσπέρασαν, ὅμως, χωρὶς νὰ τῆς ὀμιλήσουν.

Μετὰ ἀπὸ μία ὥρα περίπου, καθὼς ἐπέστρεφαν, ξανασυνάντησαν τὴν παράδοξη αὐτὴ ὕπαρξη νὰ βηματίζει μὲ ἀπαράλλακτο τρόπο, στὸ ἴδιο σημεῖο. Ἀπόρησαν οἱ ἀδελφές καὶ ἐρώτησαν:

-Παπποῦ, τί παράξενο πράγμα! Τί κάνει αὐτὴ ἡ γυναίκα τόση ὥρα μόνη της ἐδῶ; Δὲν φαίνεται νὰ μαζεύει χόρτα.

-Ἔτσι ἐμφανίζονται οἱ Ἅγιοι, ἀπήντησε μὲ ἀπλότητα ὁ Παπποῦς.

Τὴν ἴδια στιγμή γύρισε ἡ γυναίκα καὶ κοίταξε πάλι κατάματα τὸν Γέροντα, μὲ πολὺ μεγαλύτερη ἔμφαση, ὅμως, αὐτὴ τὴν φορά.

-Παπποῦ, σταθεῖτε νὰ ρωτήσαμε ποιὰ εἶναι, ἐπέμεναν οἱ ἀδελφές.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ σταματήσει νὰ ὀδηγεῖ, ἐπανέλαβε τοὺς λόγους:

-Ἔτσι ἐμφανίζονται οἱ Ἅγιοι, ξαφνικά!

Τότε οἱ ἀδελφές ἄρχισαν νὰ σκέπτονται μήπως ἡ ἐμφάνεια ἦταν ὑπερφυσικὴ καὶ λυπήθηκαν πού δὲν σταμάτησαν, γιὰ νὰ διερευνήσουν τὴν ἀσυνήθη αὐτὴν παρουσία.

Μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, στὸ τέλος τῆς Θεῖας Λειτουργίας τοῦ Μ. Σαββάτου, ἡ ἀδελφή Θ. βλέπει τὴν παράξενη ἐκείνη γυναίκα, μὲ τὴν ἴδια ἐνδυμασία, ἀνάμεσα στὸ ἐκκλησίασμα νὰ πηγαίνει νὰ πάρει ἀντίδωρο ἀπὸ τὸν Παπποῦ. Κατάπληκτη σκέφθηκε μὲ χαρὰ: «Τώρα δὲν μοῦ γλυτώνεις. Θὰ σὲ ρωτήσω ποιὰ εἶσαι». Καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν προλάβει. Μόλις, ὅμως, τὴν πλησίασε, τὴν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια της. Τὴν ἀναζήτησε μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν Ναό, ἀλλὰ εἶχε γίνει ἄφαντη! Ἦταν βέβαιο, πλέον, ὅτι ἡ παρουσία της ἦταν ὑπερφυσῆς.

Ἄλλωστε καὶ ὁ Παπποῦς ὀμολόγησε ὅτι ἡ θεὰ καὶ τὸ βλέμμα τῆς εἶχαν ἀφήσει στὴν ψυχὴ του μία Θεῖα ἀγαλλίαση καὶ τὴν πληροφορία ὅτι ἦταν ἡ ἁγία Παρασκευή. Παρ' ὅλα αὐτὰ, ἐπὶ ἄρκετὸ καιρὸ, ἀπέφευγε νὰ ἀποδεχτεῖ τὸ γεγονὸς ὡς ἐμφάνεια τῆς Ἁγίας, φοβούμενος τὴν πλάνη. Γι' αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ πείσει τὸν ἑαυτό του ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μία συνήθη γυναίκα, ἡ ὁποία πιθανῶς νὰ μάζευε χόρτα. Ἄλλωστε ὁ Παπποῦς δὲν δεχόταν ἀβασάνιστα ὅλα τὰ ὑπερφυσικὰ γεγονότα ὡς Θεῖα. Γιὰ πολὺ καιρὸ, λοιπόν, ἀπωθοῦσε τὴν πνευματικὴ γλυκύτητα πού ἔνιωθε στὴν ἀνάμνηση ἐκείνης τῆς συναντήσεως, περιφρουρώντας ἔτσι τὸν ἑαυτό του. Ἡ ψυχὴ του δὲν ἀναπαύοταν μὲ αὐτὴ τὴν ἀρνητικὴ στάση του καὶ τελικὰ -ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος- ἔχασε τὴν εἰρήνη στὴν προσευχή. Τότε κατάλαβε ὅτι ἦταν λάθος του νὰ μὴ δέχεται τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ἀργότερα διαβεβαίωνε: «Ὅσο σκέπτομαι τὴν ματιὰ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τόσο αἰσθάνομαι ἓνα ποταμὸ Χάριτος μέσα μου. Βλέπω ὅτι μου ἀνάβει περισσότερο πῦρ Θείας ἀγάπης. Ἄν ἄφηνά τὸν νοῦ μου νὰ δουλέψει αὐτὸ τὸ θέμα τῆς ἐμφάνισης τῆς Ἁγίας, θὰ εἶχα πολλὰ ἀνοίγματα! Ἀλλὰ κρατῶ καὶ ἓνα καὶ λέω: Καὶ ποιὸς εἶμαι ἐγώ; Γιατί πάντα ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς πλάνης».

Ἀργότερα ἓνα πνευματικὸ τοῦ παιδι ἀπὸ τὰ Μέγαρα, τοῦ ἀπεκάλυψε: «Εἶδα σὲ ὄνειρο μία μοναχὴ, ἢ ὁποῖα μοῦ εἶπε: Νὰ πεῖς στὸν Δαμασκηνό: Τρεῖς φορές παρουσιάσθηκα. Τί ἄλλο θέλει;

-Καὶ ποιὰ εἶσαι ἐσύ; τὴν ἐρώτησα.

-Εἶμαι αὐτὴ, ποὺ ἡ μητέρα σου μὲ τιμᾷ καὶ μὲ νηστεύει ἀπὸ μικρὸ παιδί. Εἶμαι ἡ Παρασκευή!».

Ἀπὸ τὸ βιβλίο: Ὁ πατὴρ Δαμασκηνός Κατρακούλης.

Ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγ. Ἰωάννου Προδρόμου Μακρυνο

Πηγή: Ἱερά Μονή Αγίου Ιωάννου Καρέα